

OBRECHT

**DE WEG NAAR HET
GOEDE BOEK!..**

Alle goede boeken vindt U bij ons in voorraad.
Loopt U zo nu en dan eens binnen.

BOEKHANDEL O B R E C H T
A.J.M. v.d. WAART

Willemsparkweg 74
telefoon: 79.02.33 Amsterdam - Zuid

**I
N
S
T
I
T
U
T**

ANNO
1913

C H O E V E R S

EENJARIGE BEROEPSOPLEIDINGEN :

SECRETARESSE, ASS.-SECRETARESSE, RECEPTIONISTE,
STENO-TYPISTE. (EUROPEES SECRETARESSE: 2 JAAR)

DIVERSE CURSUSSEN :

MODERNE TALEN (BEGINNERS, GEVORDERDEN;
HANDELSCORRESPONDENTIE, CONVERSATIE)
STENO, TYPEN, BOEKHOUDEN, M. B. A., MIDDENSTAND, ETC.

Vraagt prospectus - Adviezen zonder verplichting

VAN BAERLESTRAAT 11-13 TELEF 72 31 28 · 72 71 56 AMSTERDAM-Z.

SPORTING GOODS CY N.V.

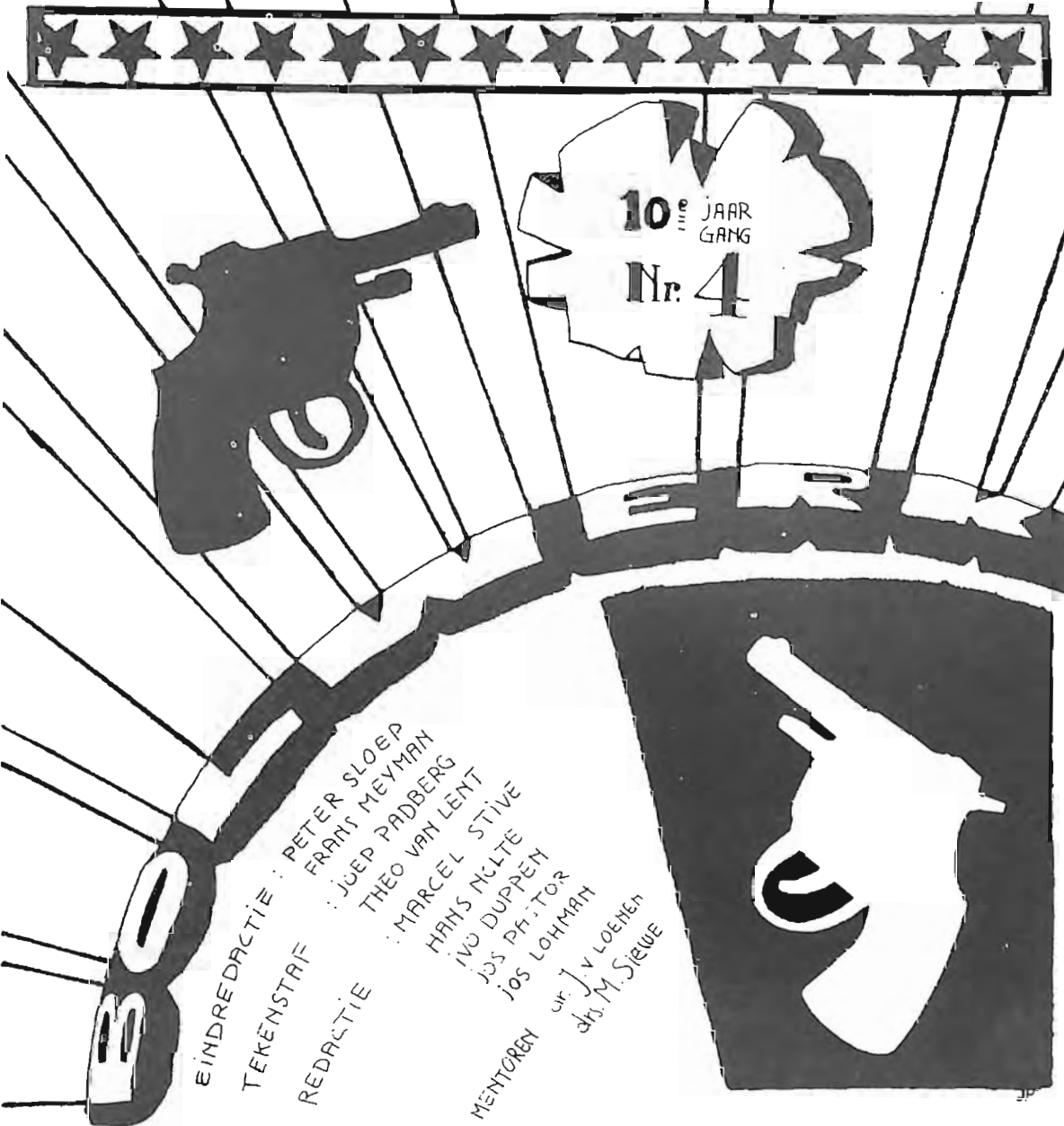
DIR. H. EILERS

**48, CORN. SCHUYTSTRAAT
AMSTERDAM**

De leverancier van het
PIUS X schooltenuue !!

TELEFOON 79 67 57

10^e JAAR
GANG

Nr. 4

EINDREDACTIE : PETER SLOEP
 TEKENSTAF : FRANS MEYMAN
 REDACTIE : JOEPP PADBERG
 THEO VAN LENT
 MARCEL STIIVE
 HANS NCLTE
 IVO DUPPEN
 JOOS DE JTOR
 JOS LOHMAN
 MENTOREN : dr. J. v. LOEHEH
 dr. M. SIEWE

R E D A K T I O N E E L

Door verschillende oorzaken, zoals o. a. werkweken, moeilijkheden met de foto's en 'voorjaarsmoehed', is dit nummer enigszins verlaat, waardoor het tevens het laatste nummer van dit cursusjaar geworden is.

We willen alle eindexamenkandidaten die geslaagd zijn, van harte feliciteren en hun veel succes toewensen bij hun verdere studie en werk. Met lede ogen zien wij hen gaan, vooral ook omdat er vele creatieve figuren onder hen zijn. De overgebleven Pius X-ers zullen echter zonder twijfel de ontstane leemten trachten op te vullen en we verwachten dan ook, dat de copybus na de nu volgende zomervakantie tot barstens toe gevuld zal zijn met verhalen, gedichten, tekeningen, foto's enz., zodat de redactie in september een goed nummer kan samenstellen.

De redactie wenst iedereen een prettige en zonrijke vakantie toe.

Red.

AFSCHEID VAN DRS. C. J. M E I J E R

Het is niet de gewoonte, dat er bij het vertrek van een leraar een officieel dankwoord door de voorzitter van de leerlingenvereniging wordt uitgesproken. Ik zou echter zeker een uitzondering willen maken voor onze vertrekkende conrector, drs. C. J. Meijer. De heer Meijer heeft zich immers in de jaren dat hij aan ons lyceum verbonden was op verschillende terreinen ingezet om de steeds groter wordende school op redelijke wijze te laten functioneren. Hij hield zich, naast zijn conrectorschap van de Onderbouw en het afgelopen jaar van de HBS-afdeling en in zijn functie als handhaver van orde en netheid, bezig met het verstrekken van informatie over allerlei culturele aan-gelegenheden.

Bovendien zullen de leerlingen uit de hogere klassen en de oud-leerlingen zich de vrijwel unieke werkweken herinneren, die voor een zeer groot deel te danken zijn aan het doorzettingsvermogen en de energie van de heer Meijer.

Juist deze twee eigenschappen zullen drs. Meijer in staat stellen om het rectorship in Maastricht met hopelijk evenveel enthousiasme als hij bij ons aan de dag legde, uit te oefenen.

Ik wil hem namens alle leerlingen en oud-leerlingen hartelijk danken voor hetgeen hij voor ons gedaan heeft en hem alle succes toewensen bij zijn toekomstig rectorship.

Hierbij wil ik van de gelegenheid gebruik maken om ook al de andere leraren die onze school gaan verlaten te danken voor het werk dat zij op ons lyceum hebben verricht.

FRANS MEIJMAN

Voorzitter van de Leerlingenvereniging

HET PISTOOL

De nogal sjofel geklede man met het typische uiterlijk van iemand die altijd op zijn centen heeft moeten passen, stond achter het gordijn in de kamer van zijn vrouw te wachten tot zij binnenkwam. In zijn hand had hij een blauw pistool, de loop venijnig dreigend naar de deur gericht.

Men zal zich afvragen wat die man daar doet en ongetwijfeld reeds in zijn achterhoofd het idee hebben: die gaat zijn vrouw killen, zoals dat in vaktaal heet. En deze met 90 procent waarschijnlijkheid tot de detective-lezende categorie behorende lezer heeft gelijk.

Voor de man was het uiterst belangrijk, dat hij vanavond om half negen ongehuwd was, zo niet, dan liep hij de erfenis mis. Het was een idiote, nergens op slaande clauseule in het testament geweest, maar het scheelde hem f 300 000. En vanmorgen vond hij in het bos in een kuiltje vlak naast het pad, toen hij zocht naar zijn weggewaaid hoed, een pistool in een plastic holster. Aan deze verleiding had hij geen weerstand kunnen bieden en, zoals wij reeds eerder vermeldden, stond hij nu achter het gordijn op zijn vrouw te wachten. Zijn hand trilde een beetje. Hij hoopte, dat het pistool het zou doen. Hij wist alleen dat hij de trekker over moest halen. Het was eigenlijk niet bepaald slim van hem: het pistool kon best ongeladen zijn. Verder dacht hij er ook niet aan, dat hij wegens moord gearresteerd zou kunnen worden. Hij was helemaal verblind door die zes cijfers en vervuld van de obsessie die hem overal vervolgde: "Vanavond moet ik ongetrouwd zijn". Gelukkig voor hem was het pistool geladen, en hoe!!!

Dan klonken er slepende voetstappen op de trap. De deur ging krakend open en zijn vrouw kwam binnen schommelen, een vette glimlach op haar bol gezicht. Pieken haar staken als dolken de lucht in. Zij moest zich echt door de deur wringen. De mansprong meteen achter het gordijn naar voren, het pistool op haar hoofd gericht, zijn gezicht vervuld van waanzin.

Zijn vrouw zag en begreep wat hij wou. Met een gil zonk zij in elkaar en was al dood voordat hij de trekker kon overhalen. Met een verbijsterd gezicht staarde de man naar het blauwachtige gezicht van het lijk op de cocosmat. Ondertussen stormde zijn zoon, gealarmeerd door de gil, de trap op en de kamer binnen, overzag de situatie en sloeg zijn vader de hersens in met een staande schemerlamp. Toen pleegde hij zelfmoord uit schaamte voor zulke ouders.

In de krant van de volgende dag stond een klein kopje: Drama in gezin; drie doden . . . één door hartverlamming, een moord en een zelfmoord. De politie gist in het duister wat de motieven betreft.

In het bos was een jochie schreiend op zoek naar zijn verloren waterpistool.

j.l.

De vogelvlieg flubberde door 't kwant
daam met de wapperwiek op stant.
Haer wiesewooze, die in 't jeunpot woelt
weeps de waauwelwiek en oers stoelt.

Plots flubt de waauwelwiek naar gommede
Hij preute een brot die blommerde
De wapperwiek kragt nijn sleugt
om de brot die heel erant pleugt.

Ma dere ojige bleute/roter
flubberde se glaam kroter
doch straters blobt de vogelvlieg
„We habben noch gleebs geplieg.“

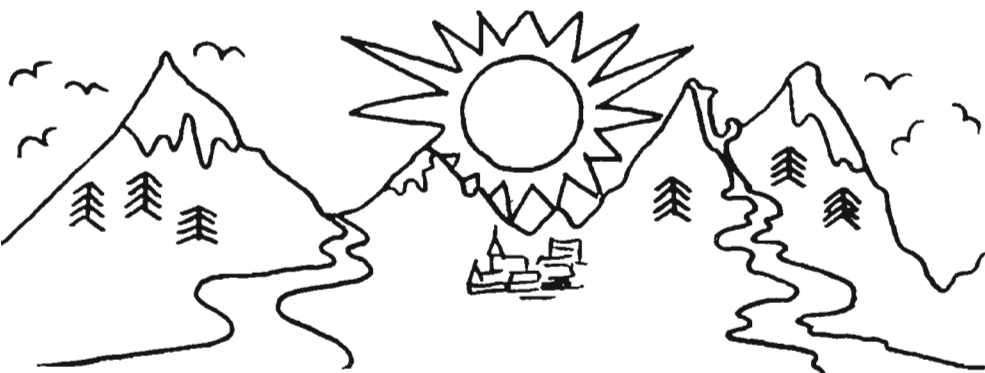
De vogelvlieg en wapperwiek wippelt de flub
als se gommede een bloemjit blub
He bailden de bloemen voor woos
en flubten verder erg inloos.

Ho beilde Wiese woos hit bloemen
weeps de plepsters kloenden
Ho gelooiden se blap
en blubberden flop.

Boven op de berg stond
een kleine dwerg
en beneden aan de
vliet, stond een kleine
vergeet-me-niet.

Boven op die berg staat
nog steeds die dwerg
en zoekt de liefde van
een vergeet-me-niet
maar vond haar niet.
Zijn oogjes waren rood
want zijn bloempje was
dood.

joeltje 2c

De lucht is groen
Het gras is blauw.
Jij krijgt een zoen
Ik hou van jouw.
De lucht is geel
O, wat ben je toch lekker scheel.

ton uffink

ruimtevaart

De Chinezen uit de oudheid hadden al een soort raket: de vuurpijl. Doordat het contact van het Westen met China verloren ging en het Chinese Rijk in verval raakte, lag de ontwikkeling eeuwenlang stil.

Pas in de Tweede Wereldoorlog werden er in het Westen raketten gebouwd, nl. de vliegende bommen van Hitler-Duitsland, de V1's en V2's. Deze waren met de vaste brandstof kerosine gevuld. Na de Tweede Wereldoorlog hechtten de Sovjets meer waarde aan de Duitse technieken dan de Amerikanen, en sleepten de meeste V1 en V2-deskundigen mee naar Rusland. De Amerikanen zijn later begonnen geleerden (o. a. Werner von Braun, de geestelijke vader van het Amerikaanse man-op-de-maan programma) mee te nemen naar de Verenigde Staten.

De moeilijkheid bij het lanceren van raketten is het overwinnen van de aantrekkingskracht van de aarde, waarvoor energie geleverd moet worden door vaste of vloeibare brandstoffen. Vaste brandstof heeft het nadeel, dat de ontbranding ineens moet plaatsvinden: de raket moet met één stoot buiten de dampkring kunnen komen.

Wanneer men een grotere massa omhoog wil brengen, dan moet de stuwkracht veel groter zijn. Hiervoor moet men dan vloeibare brandstof gebruiken, omdat anders het gewicht veel te groot zou worden.

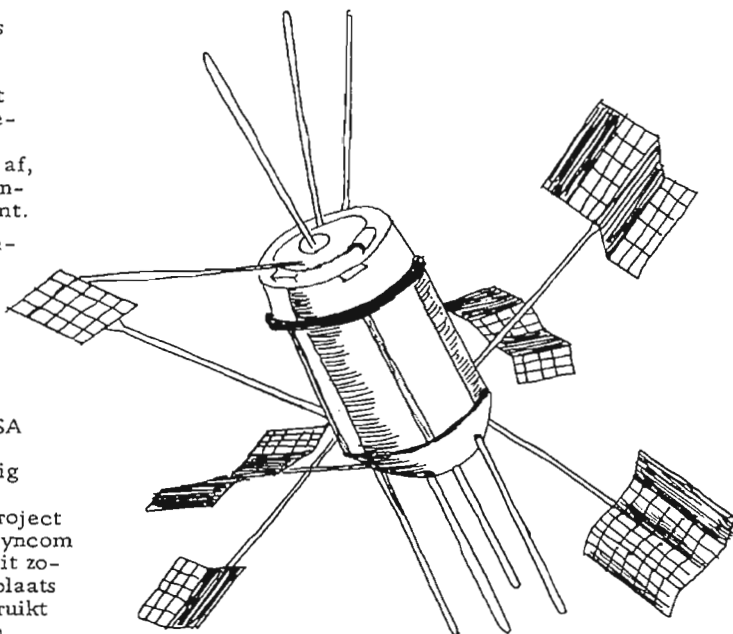
Voor verbranding is zuurstof nodig. In de ruimte is geen zuurstof, dus moet deze meegevoerd worden in vloeibare toestand, wat alleen bij zeer lage temperaturen kan geschieden; hierdoor koelt de raket zo af, dat op de raket vóór de lancering ijsafzetting voorkomt.

In de ruimte dalen de temperaturen sterk, waardoor sommige materialen - alweer een probleem - niet gebruikt kunnen worden, zoals rubber dat bij lage temperaturen broos wordt.

Op het ogenblik is de NASA (National Aeronautic and Space Administration) bezig met drie programma's:

- 1) een wetenschappelijk project waarin satellieten als de Syncom die met de aarde meedraait zodat hij schijnbaar op één plaats blijft hangen, worden gebruikt voor de communicatie van vliegtuigen die over de oceaan vliegen, met het vasteland, en satellieten als de OZO voor het onderzoek van de zon en de NIMBUS, die over een groot gebied de wolkenvelden fotografeert;
- 2) een commercieel project, waartoe satellieten als de EARLY BIRD werden gelanceerd met als doel het doorzenden van televisiebeelden en telefoongesprekken;
- 3) het programma "Man-op-de-Maan".

Het eerste deel van dit programma vormde het MERCURY-project, waarvan de opzet was één man in een baan om de aarde te brengen. Het tweede deel was de GEMINI-serie, die aanvankelijk beoogde twee mensen in een baan om de aarde te brengen en zo lang mogelijk in de ruimte te laten blijven, maar die door een Russisch uitstapje werd uitgebreid met een Amerikaans uitstapje. Bovendien werden er in de ruimte allerlei proeven gedaan om gereedschap te testen vanwege de gewichtloosheid. Het derde deel is het APOLLO-project, waar men nu nog mee bezig is. Het heeft ver-

traging ondervonden door de recente tragische dood van drie astronauten. Het plan houdt het volgende in: met een Saturnus V-raket wordt de Apollocabine, gekoppeld aan een landingsvoertuig, naar de maan geschoten. Van de drie astronauten in het ruimteschip klimmen er twee aan boord van het landingsvoertuig, de cabine met één man aan boord maakt zich los en het voertuig landt op de maan. De inzittenden blijven 24 of ten hoogste 48 uur op de maan; dan stijgt het voertuig weer op, zijn onderstel als lanceerplatform gebruikend, koppelt vast aan de Apollo-capsule, de twee astronauten stappen over, de kabine koppelt los en zet koers naar de aarde. Om in de dampkring te kunnen doordringen, moet een grote weerstand overwonnen worden, waarbij de wrijving aanzienlijk toeneemt. Daarom heeft het ruimteschip een hitteschild. Maar dit is nog niet voldoende, want de snelheid van de cabine is dan nog zó groot, dat deze alsnog zou verbranden. Door zich nu op de dampkring a. h. w. terug te ketsen, remt het ruimteschip zijn vaart af. Dan pas kan het terugkeren op aarde. Daar het ondoenlijk is om voor de elektriciteitsvoorziening kernenergie te gebruiken (want de capsule zou dan te zwaar worden vanwege de bescherming ertegen) heeft men de satellieten uitgerust met zonnepanelen, waar zonnecellen op zitten. Deze cellen zetten bepaalde stralingen van de zon om in elektrische energie.

(Informaties ontleend aan de ruimtevaarttentoonstelling in het Instituut voor Nijverheid en Techniek)

Ivo Duppen
Hans Nolte

KRITIEK

Als er kritiek geleverd moet worden, ga dan uit van feiten, niet van gissingen.

H. Verrijen en M. Gazendam doen pogingen om mij van narcisme te beschuldigen. Als motief nemen ze dan het feit, dat ik met Jos 6 bêta onderteken; ik zou dat doen om mijzelf te verheerlijken.

Voorzover de lezers de persoon die zich Jos 6 bêta noemt kennen, weten ze dat zijn achternaam Koning is. Om bepaalde redenen ben ik niet op mijn achternaam gesteld en gebruik ik hem zo min mogelijk. Voor de mensen die me niet kennen en toch per se willen weten wie die Jos is, is het niet zo moeilijk er achter te komen dat er maar één Jos in 6 bêta is, nl. J. Koning.

Ik ben niet beroemd en heb voorlopig ook niet de pretentie of de wil dat te zijn. Ik schrijf bloederige wartaal, omdat ik dat prettig vind. Als sommige mensen werkelijk denken, dat ik mij door mijn ondertekening zou willen verheerlijken, bied ik mijn verontschuldigen aan. Ik zal voortaan (als dit niet de laatste keer is, dat ik schrijf) met j. koning ondertekenen.

j. koning.

Het gedicht dat de heer Stobbelaar voor mij schreef, heb ik ingelijst en boven mijn bed gehangen. Steeds als ik het lees kom ik tot de ontdekking, dat de titel niet alleen op mij maar ook op dhr. S. slaat. Hij krijgt nl. de neiging tot kotsen. Dat is het niet waard.

j. k.

W E R R W E R E N

1968

te

B O U Y A G E

MAANDAG 22 APRIL.

Volgens de busklok vertrokken we precies op tijd; hij liep dan ook een half uur achter. De tocht verliep niet zonder tocht.

Toen we op Bouvigne aankwamen, nam Moos onze jassen aan en in de Grootthoeve kregen we koffie met voetbad en lekkere sappige koekjes. De jongens werden daarna naar hun kamertjes afgevoerd en de meisjes gingen kasteelwaarts, waar ze echter niet werden toegelaten.

Na in het koetshuis gegeten te hebben, kregen we een algemene inleiding op het onderwerp van de werkweek: "Het sociale gedrag van mens en dier" van drs. M. Kooy. In onze vrije tijd togen we naar het mausoleum, maar nadat we gezien hadden, dat het daar maar een bekakte boel was, gingen we terug naar de Grootthoeve waar drs. Frylink een boeiende lezing hield over het sociaal gedrag bij dieren, waarbij hij enige dia's en een film vertoonde over een wolfje, dat hij bij zich in huis had opgevoed. De naam van de wolf (we zullen geen namen noemen) wekte enige hilariteit onder de ingewijden.

"The Blues Acceleration" zorgde voor de dagsluiting, maar aan de op zich goede presentatie werd afbreuk gedaan door een miserabele 'geluidsinstallatie'

DINSDAG 23 APRIL

Na het ontbijt hield drs. van Zon een lezing over het gedrag bij hogere Primaten, die zeer beeldend was door de film die hij erbij liet zien.

Na de koffie kwam de heer Geurts voor zijn doen scherp uit de hoek met een vraag over de harem e. d.

's Middags werd er een lezing gehouden door drs. Doyer over het menselijke gedrag, waarbij hij zich zeer plastisch uitdrukte over een slager, die het baby'tje in duizend stukjes zou snijden. Het baby'tje zou dan niet schrikken van de mededeling, maar van de intonatie waarop dit werd meegedeeld.

's Avonds kregen we drie filmpjes van de R. V. D. te zien over de primitieve mens.

Groep 7 probeerde de dag te sluiten met een soort Dorus-op-Schoot show, waarin dhr. Bertens enthousiast een poesie-mauw versie ten gehore bracht.

KRONIEK VAN WOENSDAG 24 APRIL VAN GROEP 7 EN 8

Om zeven uur werden wij op onfatsoenlijke wijze uit onze nachtrust gehaald door het luidruchtige geschetter (resp. getetter) van de platenspeler, die op onvakkundige wijze werd gehanteerd door de heer V. (geen familie van mej. dr. V.)

Bij het ontbijt werd de jarige toegezongen en werd de heer V. met zachte 'g' aan de telefoon geroepen. Bij zijn terugkomst werd hem gevraagd of het een jongen of een meisje was, waarbij hij met zijn mond vol tanden (hoogst normaal) stond.

Na het ontbijt hielden wij ons bezig met het sociale gedrag van bijen, mieren, ratten, gibbons, herten, chimpansees en aanverwante artikelen, waarvan we nu weten dat ze niet aanverwant zijn door de verhelderende betogen van vier besnorde heren.

Bij de koffie smeerde de jarige ons stroop met wafeltjes om de mond.

Aan het middagmaal werd ons met de franse slag een kool gestoofd. Nadien was er 'n sportmiddag gepland, die in het water viel (letterlijk). Voor het voetballen waren er zoveel enthousiastelingen, dat zij ingedeeld moesten worden bij volley- en handbal.

Bij het volleybal viel vooral het gehinnik en het zenuwachtige gedrag van een in Bermudashirt gehuld persoon, F. G. (18) op. Zijn partij verloor dan ook alles (behalve de kluts, die waren zij allang kwijt).

De heer v. B., woonachtig Uithoorn, probeerde zich tienmaal op te trekken aan de doelat van het handbaldoel. Gevolg: lat bleef heel, poot brak, doel staat nu scheef.

Onder leiding van mej. Dr. V. en de heer G. (wat een span!) werd een wandeltocht georganiseerd, waarbij mej. dr. V. zich een meester(es) toonde in het polsstokverspringen (3.22 m). Op een gegeven ogenblik werden wij min of meer gedwongen als schapen over een niet aanwezige dam in een sloot te lopen. De meeste meisjes liepen (zeer verstandig) om en de heer G. sloeg bijna een modderfiguur toen hij met de hakken over de sloot ging.

Halverwege werd er in een café-restaurant een zeer duur glaasje "Up" gedronken, omdat bier verboden was door de leiding.

Na deze wandeling lagen er nog verscheidene mensen in de goot om 'sjuttels' van het dak te halen, die de eigenaardige gewoonte schijnen te hebben hierop te verdwijnen. Vooral de heer (?) L.B.(19) was hier goed in. Na het avondmaal, waarbij het record van 43 kopjes thee (aan één tafel gedronken) gevestigd werd, ving om plm. 20 uur de voordracht van de heer P. Bartels (plm. 28?) aan, die, naar zijn zeggen, zijn vrouw uit het missiebusje had gehaald. (Vraag: waar zou hij zijn kinderen vandaan hebben???) Na deze one-man show trokken wij ons terug in onze zeer gerieflijke appartementen, waarbij bleek dat op een van de jongensslaapzalen het licht door onbekenden was gesaboteerd. (1-2-3 Ha Ha Ha ?) !

DONDERDAG 25 APRIL

's Morgens misten we H. Silenzio en daarom zijn ongeveer vijf jongens met bekertjes water de slaapzalen rondgegaan om de rest wakker te gooien.

We kregen een zeer overzichtelijke lezing over de verstedelijkte cultuur van de heer v. d. Laan, de eerste inleider zonder snor of baard. 's Middags werden er per groep discussies gehouden aan de hand van een aantal vragen, die bovengenoemde ons voorlegde.

's Avonds werd er een voetbalmatch gehouden tussen een elftal van Pius X en van een bedrijfsschool uit het zuiden des lands.

Daarna deed iedereen zijn hersens kraken om een manier te bedenken om de werkweek nog eens over te doen, waarbij men tot de ontdekking kwam dat er veel origineels uit de bus was gekomen, o. a. driemaal Wie van de Drie?.

Deze avond kon niemand van de jongens zijn pyama meer vinden: (rot) geintje van de heer Verhagen c. s. Overigens hield dhr. G. de gelederen rustig door zijn mededeling: wie zich niet rustig houdt, gaat op zijn krent op de gang zitten (wat hij inderdaad ook heeft gerealiseerd).

VRIJDAG 26 APRIL

De vijfde en tevens meest interessante dag van deze unieke werkweek begon met een uitzonderlijke gebeurtenis. De moderator en de heren Beekman en Meyer zaten een Eucharistieviering voor, die wel op zeer oude en goede leest geschoeid bleek te zijn. Na evenals de christenen in de eerste eeuw(en) de gemeenschappelijke maaltijd gebruikt te hebben en er zich een al dan niet spontane religieuze discussie had ontsponnen, bleken we, de nodige geestelijke achtergrond als dekschild gebruikend, ruimschoots opgewassen te zijn tegen de laatste lezer, de Jezuïeten-professor Jeuken (gevoel van onzekerheid). Na zijn evenwel zeer heldere en overzichtelijke, religieus getinte betoog, ontspon zich een levendige discussie over en weer.

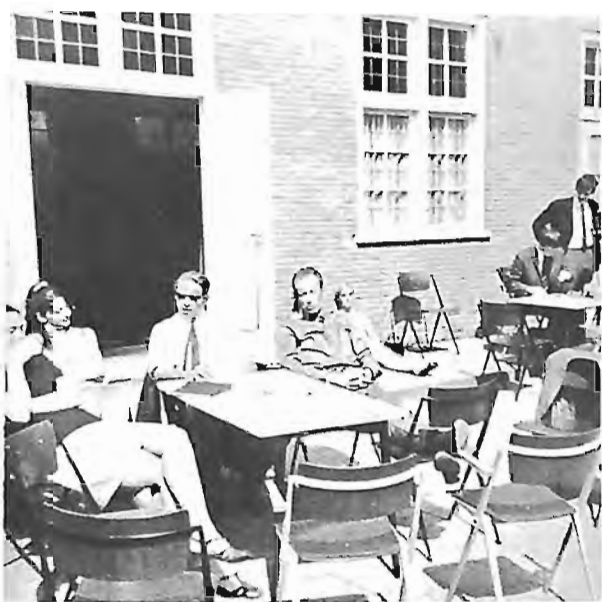
Hierna was er voor de diverse groepen geruime tijd gelegenheid geschapen om algemene conclusies te trekken en twijfelachtig ingewikkeld lijkende vragen te formuleren. 's Middags was dan het langverwachte 'forum'.

Het forum bleek niet geheel aan de door de samenstellers gestelde eisen te kunnen beantwoorden, daar de beide heren lezers elkaar niet erg bleken te liggen, hetgeen onder meer tot gevolg had, dat de te trekken parallellen en conclusies niet geheel uit de nog natte verf konden komen.

De avond had vele hoogtepunten door het enthousiasme waarmee bijna alle groepen zich hadden ingespannen om 'op speelse wijze' de werkweek nog eens over te doen. O. a. werd er een schimmenspel opgevoerd, waarin we het gedrag van chimpansees nogmaals te zien kregen. In een stukje waarin de bewoners van Bouvigne in 1400 voor ons verschenen, joeg het spook iedereen de (lach)stuipe op het lijf door zijn aapachtige gebrul.

Ook moet vermeld worden een staaltje van imponerend gedrag, dat door de grootste inleiding de spanning ten top deed stijgen, maar wat bleek neer te komen op een lucifertje vuurvreten. Opvallend goed gespeeld was de scene van de professor en de nozem in de trein.

Maar het hoogtepunt van de avond was de inval van ca. 15 meisjes in het slaapverblijf van de jongens, met het doel dhr. Verhagen in bad te stoppen. Dit mislukte echter, omdat dhr. V. niet in bed lag, zoals ze verwacht hadden, maar bij de eerste ongewone geluiden op de vlucht ging. Verdere tochten door de jongensslaapzalen werden verhinderd, zodat de meisjes weer naar buiten gingen, waar ze emmers water over zich heen kregen. 's Nachts door het park naar dhr. V. zoeken werd nutteloos en te gevaarlijk be-

vonden, zodat de hele opzet mislukte. Een paar galante ridders kwamen later nog in het koetshuis om te kijken wat er nu moest gebeuren, maar er gebeurde niets, behalve dan dat ze langs de dakgoot weer naar hun eigen bed moesten kruipen.

ZATERDAG 27 APRIL

De dag, waarover het minst te vertellen valt. 's Ochtends koffers pakken, kamers opruimen en vervolgens de bus in en naar huis.

Op school aangekomen konden wij door het zingen van het lied "Kom in de bedstee Verhagen" huiswerkvrij voor maandag afdwingen. Dit betekende tevens de laatste daad in het kader van de werkweek.

Bewerking van de kronieken, waarvan het verslag van woensdag een voorbeeld is, door

Irma Hoestland.

DE CATASTROFALE GEVOLGEN VAN EEN POTJE VET

Hier volgt het langverwachte, enig ware en onvervalste verslag van twee dagen werkweek van de klassen HAVO, uit het cursusjaar 1967-'68. (Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd of gepubliceerd zonder schriftelijke toestemming van de 17 verdoemden)

ÉÉN MEI

- 07.30 De nacht was warm, de gemoederen waren verhit en de slaap was kort geweest. De morgen was somber, koud en slaperig. De regen kletterde op de daken, en de koffie in de kopjes. (Hierbij is het interessant te vermelden, dat wij 5 maal per dag koffie kregen, waarschijnlijk om ons wakker te houden!)
- 09.30 Verward gesprek. Waarom werken wij? De leiding was al op het unieke idee gekomen onze theorie aan de praktijk te toetsen.
- 10.30 Vertrek. In groepen naar de verschillende werkplaatsen. Gelijktijdige bestorming van de bus. Buschauffeur slaat steil (of stijl?) achterover. Twee bejaarde dames kruipen angstig weg.
- 11.30 Een ieder is op zijn post. Werk varieert van koffiedrinken (ondergetekende) tot afwassen bij seniele bejaarden in een ziekenhuis.
- 18.00 Verzamelen in stad. De fatale tijd. De nu alom bekende "17" eensgezind op zoek naar een Snackbar (ik haat die verbastering van de Nederlandse taal). Een wonder, we belanden in een eetgelegenheden waar toevallig een t.v. stond. Nog meer toeval: er was een voetbalwedstrijd aan de gang. Na de eerste honger te hebben gestild gingen zij ten tweede de eerste dorst lessen.
- 19.15 Nog steeds eensgezind het café uit en uitbundig de bus in. Om misverstanden te voorkomen: niemand was dronken. Alleen moeder Ugh - zo genoemd omdat hij de vorige avond Klukkluk met alle geweld een nachtzoen wilde geven - was enigszins vrolijk omdat hij de hele middag in de 'pils business' had gewerkt (nou "gewerkt"!)

- 19.30 Toevallige voorbijgangers zien 17 vastberadenen onder vrolijk gezang (101ste couplet: we hebben een potje mer vet) naar kasteel Bouvigne marcheren.
- 19.45 Voer voor psychologen: de houding van 17, van hun schuld bewuste uitgaanders tegenover de grimmige, vastberaden leiding (van deze unieke ontmoeting zijn geen foto's gemaakt).
- 20.30 Bijeenkomst in de grote zaal. Spanning is te snijden. Naar huis gestuurd! Doodse stilte ... langzaam overgaand in een steeds sterker wordend gemurmel. (Hoe jammer, dat hier geen bandopname van is gemaakt).
- 21.00 Opgesloten in een schuur, een ieder mediterend en discussiërend over de vragen: waarom, en wat staat ons te wachten?
- 23.00 Het binnengebeuren heeft zich verplaatst naar de slaapzaal. Een sluerik met vooruitziende blik had boterballen gekocht en verkoopt ze tegen woekerprijzen (nogmaals: gluipeerd!)
- 01.00 De laatste grappen en grollen en sterke verhalen worden vervelend en sterven weg

TWEE MEI

- 08.30 Verbijsterende ontdekking. Bijna alle meisjes hebben gehuild, omdat 17 van de knapste, intelligentste, meest bewonderde, meest humoristische, meest durvende enz. enz. enz. jongens weg moeten (oh, gij adolescenten van 16-17 jaar, wanneer wordt gij eindelijk volwassen).
- 08.45 Zonder goede moed, bekapt en bezakt op stap.
- 11.00 Voor de laatste maal uit volle borst (voorzover wij die dan hebben) 't strijdlied gezongen op het station van Haarlem (zeer goede akoestiek).
- 11.30 Oh, Amsterdam met uw mooie grachten en eeuwenoude gebouwen, uw lelijke station-Sloterdijk, uw snelle stadsbussen (ging ons te snel naar school, maar we hadden geen parkeerprobleem) en tot slot uw knappe vrouwen, hier zijn we weer, tot meerdere glorie en opluistering van uw historisch verleden.
- 12.00 Hoera, de school stond er nog. De 17 werden snel een lokaal binnengesmokkeld, waar zij halsreikend de komst van de rector afwachtten. De rector:
"

Laat ik eindigen met een dankwoord aan de andere verdoemden. Wij hebben al deze moeilijke uren goed doorgebracht, niet gehuild of gevloekt, gebeten, geslagen of geschopt, maar steeds de humor hoog en de geest helder gehouden. Denk nog eens aan

de woorden die ieder voor zich dacht, toen de rector ons toesprak: "als ik dood ga, ga ik regelrecht naar de hemel, want hier op aarde ben ik al in de hel geweest."

John 4E

N.B. Dit verhaal zal op 20 mei 1969 in boekvorm verschijnen. Het bevat 17 hoofdstukken, sterke kalfslederen band met gouden lettertjes. Voorwoord van de officier van justitie te Breda. Speciale intekenprijs f 22,50. Bestel nu reeds!

HET LEVEN ALS AMORIST

Ons vorige artikel heeft veel reacties teweeggebracht. Dat vleit ons natuurlijk zeer, hoewel het ons niet verbaast. Goede kwaliteitsprodukten verdringen altijd inferieure waar. Uit die reacties is gebleken, dat men iets meer over het wezen en doel van onze arbeid wil weten, voorts wie die duistere figuur G is, of wij praktijk houden, waar wij te bezichtigen zijn enz. enz.

Wel, het is duidelijk dat wij deze overmaat van reacties niet zonder meer allen tegelijk kunnen afdoen. Wij zijn evenwel bereid iets over onze voor de maatschappij der zielen zo onmisbare levenstaak te verhalen.

Zoals alle grote geleerden en miskende genieën trachtte B (pseudoniem voor A) zijn theorieën over de maatschappij der zielen te publiceren, maar de verderfelijke wereld der uitgevers had geen oor voor hem. Alleen bij de miserabele, mysterieuze G vond hij weerklink, en welk een! Zo kwamen ze bij elkaar en werden tot op zekere hoogte onafscheidelijk. G's geest wist A's ideeën volledig te vatten en zelfs met enkele essentiële zaken aan te vullen. G en A besloten later hun gebundelde theorieën niet meer uit te laten geven, maar in theorie aan de praktijk te toetsen. U hebt de resultaten van enkele onderzoeken kunnen lezen. Alles voor de wereld over hebbende, zijn zij als amonisten onlangs een praktijk begonnen die gevestigd is aan de Hoofdweg 21.

Betreffende onze arbeid.

Ons devies: "Arbeid is werk". En daar wij een broertje dood (R. I. P.) aan werken hebben, kan men wel afleiden welk een moeite het ons kost toch zoveel voor de maatschappij der zielen over te hebben. Onze arbeid omvat een bekende reeks van punten:

- a) het helpen van zielen, noodlijdend op amoristisch gebied;
- b) het helpen van zielen, die denken noodlijdend te zijn op amoristisch gebied;
- c) het helpen van zielen die niet noodlijdend zijn op amoristisch gebied, echter denken dat ze het wel zijn;
- d) het helpen van zielen die noodlijdend zijn op amoristisch gebied, maar die denken dat ze het niet zijn (dit zijn de meest urgente gevallen, meestal ongeneeslijk)

Hierbij treedt een taakverdeling op: G spoort op, A behandelt en geneest wel eens, ofschoon dit laatste op inbeelding van de patiënt berust. Het wezen van onze arbeid is de noodlijdende zielen denkbeeldig te genezen. Dit lijkt in strijd met punt d), maar is het natuurlijk niet.

B schijnt op school al een reputatie opgebouwd te hebben, G echter staat aan het begin van een carrière die zijn weerga in de medische wereld nog niet heeft gevonden. Een korte, doch nauwkeurige, door hemzelf geschreven levensbeschrijving van deze laatste is wel op zijn plaats. "Eh ... eh ... - gecensureerd - ... eh ... " Hierin kenmerkt zich de man G, die in zo weinig woorden zo weinig weet te zeggen.

Reeds in dit vroege stadium van onze praktijk ontvingen wij al vele brieven, die interessante gevallen beschreven. We laten hieronder een bescheiden greep volgen. Onze amoristische ethiek gebiedt ons gefingeerde namen te gebruiken.

Lieve G,

Hij doet het weer. Ik ben ten einde raad.

- L. P.

Antwoord:

Beste L. P., ik ook. G.

(Weer zo'n kort doch eerlijk, niets verbloemd en ongenoemd latend antwoord van G).

Beste G en A,

Ik weet niet meer wat ik moet doen. Ik word achtervolgd door iets dat met alle geweld met me wil trouwen. Ik kan twee dingen doen: trouwen of de hand aan mezelf slaan.

H. de P.

Antw.: Beste H. de P.

Wij begrijpen het, er is niets aan te doen. Wij kunnen slechts één goede meege-

Groo Kleu

Ik ken de fijne kneepjes

EG WEZEN!

WOCBO

INTS VAN HA

strangers en een kapot hu-
horderbaasig met blijvend

ot Baby en ater boek

annemarie

123e JAARGANG No 39937

't

Enorme vent!
Maar eh.....

ELEGANT

De wereld beroemd
KAAS
uit Nederland

au!

club VAN fijnPROEVERS

ven: maak u stijlvol van kant en als u daarmee klaar bent, belt u dan dit nummer: 483644 (telefoonnummer van de begrafenisonderneming "De Kraaienmars" N.V. 60% aandelen in handen van G, de andere helft in die van A).

Het verlangen om G en A te bereiken, hetzij schriftelijk, hetzij op een andere manier, kan worden bevredigd. Er bestaat een mogelijkheid om via ondergetekenden met hen in contact te treden.

Gustavus & Adrianus.

Als je de les wilt verzuren, ga je dan na 't eindexamen melden bij de Amsterdamse Azijnfabriek.

HET AMATEURISME IN DE SPORT

Aangezien men over dit onderwerp bibliotheken vol kan schrijven, wil ik me in dit re-las beperken tot een bepaalde tak van sport, nl. het versieren. Wanneer U dit leest, zult U wellicht op uw voorhoofd tikken en denken, of misschien zelfs zeggen: "Die ke-rel is gek", maar geachte lezer, gun mij eerst de kans dit nader te verklaren.

Het versieren (niet van kamers, zalen, feestgebouwen of iets dergelijks, maar van een 'lekker stuk' zoals dat in het vakjargon heet) is een geduldwerkje; ik zou het haast - vergeef mij deze euveldaad - willen vergelijken met de edele hengelsport. Immers, bij deze laatste sport werpt men een zo verleidelijk mogelijk aas uit, dat natuurlijk verbonden is aan een haakje, hetwelk op zijn beurt weer d. m. v. een touwtje vast zit aan de zgn. hengel, want anders kan men aas blijven gooien tot men een ons weegt, zonder dat men ooit een vis op het droge haalt. Zo is het ook bij het versieren, al be- staat het aas hier niet uit een klontje brood of een lekkere vette worm, maar uit een zeer ruige manier van dansen (alstublieft niet het bekende en maar al te vaak voorkomende 'pompsysteem'), een vlotte tot zeer vlotte (maar niet al te vlotte) klederdracht, supersnelle sportwagens annex speedboten, en een kordaat en liefst een tikje (let wel: een tikje) bravoerachtig optreden. In het zeer leerzame boekje "Theorie der Ver-sierkunst", deel II voor gevorderden, dat geschreven werd door de heren D. Onjuan en C. A. Sanova, vond ik het volgende stukje:

"Versieren in dancings, nachtclubs, e. a. a. (*)

Zoals wij reeds in het vorige deel herhaalde malen naar voren brachten, is het van groot belang, dat het uiterlijk steeds fris en verzorgd is. Een behoorlijk geknipt kapsel (liefst niet langer dan tot op de schouders), een niet al te wilde baard (dat kriebelt zo) en voorverwarme handen (dan breekt het ijs sneller) kunnen de verstandhouding al-leen maar in positieve zin beïnvloeden. Wat de kleding betreft, deze dient tot in de puntjes verzorgd te zijn. Schoon ondergoed (jekenniewete), een pak naar de laatste mode en goed gepoetste schoenen kunnen wij u ten zeerste aanbevelen. " U ziet het, zelfs twee deskundigen spreken niet zonder klem over het zo verleidelijk mogelijk maken van het aas.

Om nu eindelijk eens op de titel terug te komen, de beoefenaars van de versierkunst zijn als alle sportbeoefenaars onder te verdelen in:

- a) amateurs of liefhebbers - zoals onze zuiderburen plegen te zeggen, en
- b) professionals.

De afdeling der amateurs wordt onderverdeeld in twee afdelingen:

- 1) de amateurs of prutsers;
- 2) de professionele amateurs, een klasse die nog uitgevonden moet worden, alhoewel ik moet zeggen dat vele amateurs deze ertitel zeer zeker verdienen.

Welnu, de amateurs onderscheiden zich van de profs door hun vaak stuntelige optre-den, waarvan talloze voorbeelden te geven zijn. Hun eerste fout is hun kleding. Ze komen op een High-Society-Party in een spijkerbroek en op een ruig beatfeest in rok. Ze hebben vaak totaal geen gevoel voor goede kleding; ook worden er door deze figu-ren de meest afgrijselijke kleurenkombinaties gedragen. Ik behoef natuurlijk niet te zeggen welk een funeste invloed dit heeft op het verdere gedrag van het te versieren object. Verder is hun aanpak van voornoemd object volkomen foutief. Met een begra-fenisgezicht vragen ze het schaap (edoch, vergis u niet; vaak is het een als zodanig ver-

momde wolvin) ten dans, leiden het de dansvloer op en knopen onder het dansen een onschuldig praatje aan over het weer van de afgelopen dag. (Men danst meestal in de avonden, dit even voor niet ter zake kundige figuren). Dat is natuurlijk te gek om los te lopen (dat praten over het weer, bedoel ik). Hoe het wèl moet, kunt U mij beter niet vragen. want, zoals het een goed kritikus betaamt bied ik geen alternatieven. (**)

Hun tweede fout is, dat zij het object veuls te duidelijk laten merken, dat zij van plan zijn het te versieren. Zij hebben geen pokerface (misplaatste beeldspraak), ze weten hun gevoelens niet te verbergen achter een schijnfaçade. Hierdoor raadt het object de bedoelingen van de versierder en krijgt de kans op een presenteerblaadje aangeboden, om zich ofwel uit de voeten te maken, ofwel om zich beter op de aanval voor te bereiden en deze zodoende af te slaan, een feit dat zeer pijnlijk is voor de amateur. Je kunt ook versieren op recepties, bruiloften, jubilea, verjaardagen en meer van dergelijke soort zaken. Men kan het doen in zwembaden en andere openbare gelegen- en ongelegenheden, kortom overal waar maar te versieren objecten zijn.

Wilt U zich aansluiten bij de ettelijke duizenden, wat zeg ik, honderdduizenden amateurs in de wereld? Dit kan altijd, maar belooft me één ding, waarde lezer doe het goed!!!!

(*) en aanverwante artikelen

(**) dit is ironisch bedoeld en waarschijnlijk onjuist.

karel sprenger jr.

bijgenaamd:

"the decorator" 6b

P. S. Men wordt vriendelijk verzocht dit relaas ironisch op te vatten.

H E T B E E L D J E

Het was een aardig beeldje, dat in het park stond. Anno 1612 stond er op, en het stelde een mannengezicht voor. Niemand wist wie er voor geposeerd had, maar het zag er zeer natuurgetrouw uit. Het gezicht was op ware grootte, had een hoog voorhoofd, een rechte neus; de lippen waren een beetje geopend en de stevige kin duidde op wilskracht - kortom, een zeer sympathiek uiterlijk.

Op een dag moest het park plaats maken voor een blok flats, iets wat met ieder park schijnt te moeten gebeuren.

Het beeldje werd weggehaald met een lier. Een onvoorzichtige werkmán liet het gezicht vallen en het eeuwenoude, geoxydeerde brons spleet door de schok open

Over de straat rolde een gemummificeerd hoofd, dat precies in de stukken brons paste.

De werkmán kreeg een hartaanval en overleed ter plaatse; hij liet een vrouw en zes kinderen achter.

Het lieflijke beeldje was het dodenmasker van een onthoofde gifmenger

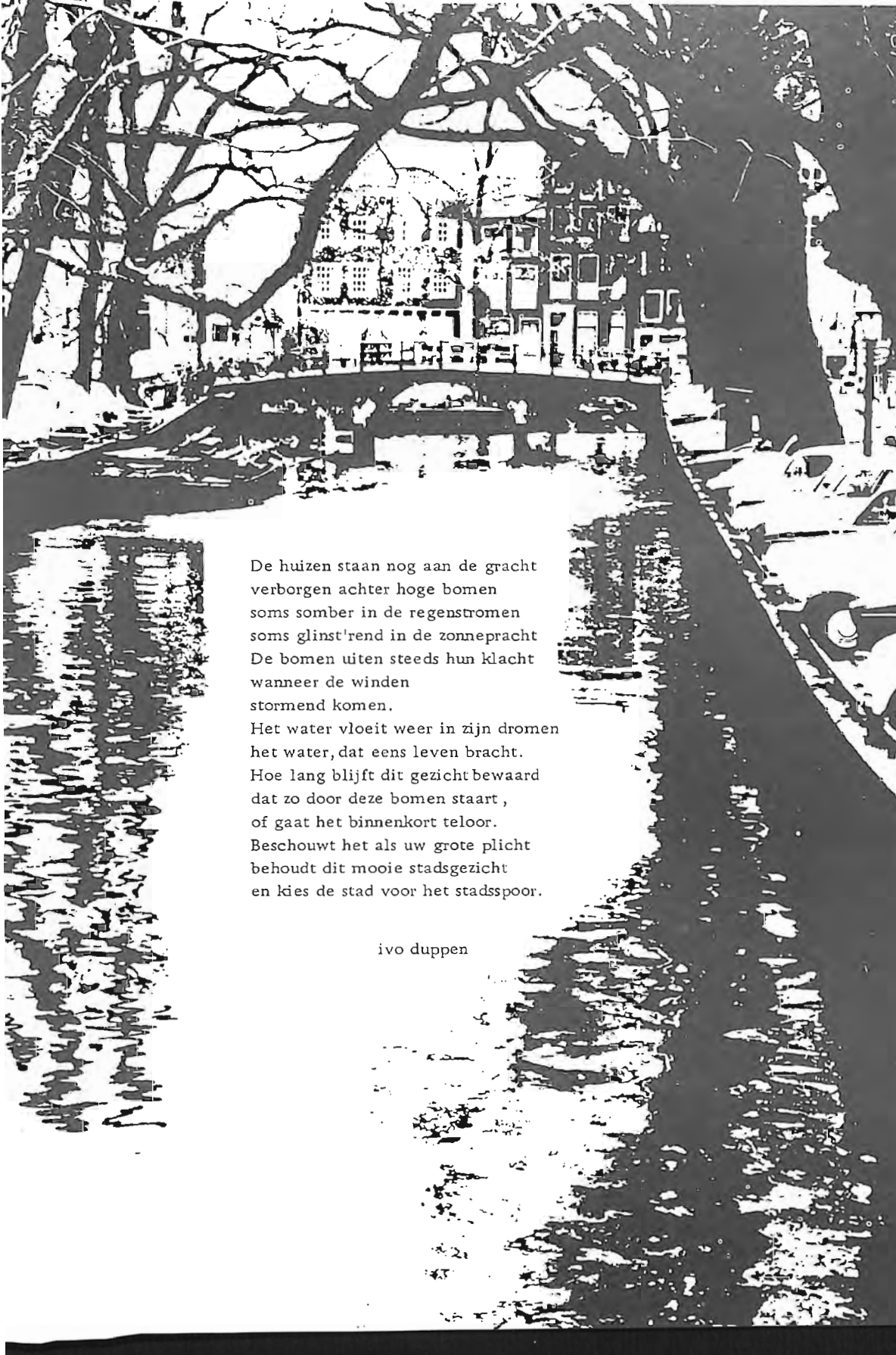
I. h.

LAATSTE GEDACHTE VAN EEN VEROORDEELDE

Zij die het gezien hebben
zullen verbaasd staan
want ik zal wéér leven
om hen te tonen dat
ik terug kan lopen van de
plek waar ik begraven ben naar
de plaats waar ik
door hun handen stierf
en dat ik voor mijzelf
getuigen zal als de waarheid
in het openbaar wordt verkracht

c. c.

De huizen staan nog aan de gracht
verborgen achter hoge bomen
soms somber in de regenstromen
soms glinst'rend in de zonnepracht
De bomen uiten steeds hun klacht
wanneer de winden
stormend komen.

Het water vloeit weer in zijn dromen
het water, dat eens leven bracht.
Hoe lang blijft dit gezicht bewaard
dat zo door deze bomen staart,
of gaat het binnenkort teloor.
Beschouwt het als uw grote plicht
behoudt dit mooie stadsgezicht
en kies de stad voor het stadspoor.

ivo duppen

Zou het een speling van het lot zijn geweest, een gril van het kismet? Wij zullen het niet vernemen; de betrokkenen zijn niet te achterhalen. Duizenden mensen zijn van mening dat Feit A zich voltrekt, tientallen op Factor B voorbereid en enigen denken dat Gebeurtenis C zal plaatshebben. Eén man denkt nog vaag aan D. . . . Dan vindt Gebeurtenis E plaats! Die ene sport van de ladder breekt, het sterkste gedeelte van een dam slaat door . . .

"Tja . . ." peinsde Jack dan ook, "over een maandje zitten we in Zuidspanje, verge-ten en vergeven . . ."

Maar welke telepaat had kunnen voorzien dat niet feit A.B.C.D.E of F zich voltrek-ken zou. Iets onwerkelijks gebeurde, iets onvoorstelbaars overkwam de twee mannen.

Zij waren - zoals de New Yorkse bladen met veel poeha vertelden - door een onoplet-tendheid van een bewaker ontsnapt. Een zacht eitje was het geweest . . .

Enfin, weg was weg en niemand maakte zich er druk over. Die moordenaar en dat joch zouden hem wel smeren, het hazepad kiezen naar vruchtbaarder streken! Ja, een jongen was het nog eigenlijk. Zijn vrienden hadden de dans ontsprongen, hij was ver-oordeeld. Jack Polyer zelf had alles rustig over zich heen laten gaan; niemand zou hem, aangetroffen bij die juwelierszaak, toch kunnen helpen.

"Op heterdaad", had John McMarral - zijn celgenoot - na zijn verhaal spottend gezegd.

Nu reden zij samen in een fijne auto op een van de vele snelwegen die Noord-Amerika rijk is. Zij waren elkaar gaan waarderen en samen gebleven na hun vlucht. En trou-wens . . . twee spelen meer klaar dan één!

"Ik zal geld kunnen krijgen, geld om te leven", sprak John, "het is fijn te weten hoe je iemand chanteert." Hij grijnsde - de grijns van een moordenaar. Speurend keek hij de lange, rechte weg af.

"Daarna rijden we naar de Rocky Mountains. Zorgen dat het lijntje niet breekt . . ."

En inderdaad, hij sprak met de stem van een moordenaar: koel en scherp. Op het eer-ste gezicht houdt men hem voor rechtschapen, op het tweede nog bijv. voor een eer-lijk zakenman. Maar hij die zou kunnen kijken in dat brein, in die rondtollende ge-dachten, ontdekt de waarheid.

Jack keek wat onzeker naar zijn ex-celgenoot - wat een man!

Geld halen bij een zaak langs de weg was het werk van een minuut.

"Ik wist teveel van hem", zei John en stak een slordige drie duizend dollar in zijn zak. En zij reden, werden vermoeid maar joegen verder . . .

Volgens Jack had die hele nacht de lucht al een onheilspellende klank.

Ongeveer een uur voor het aankomen van de afgetuurdnam een post van hen.

"Wij zijn binnen het kwartier bij een luxe stenen villa van George Dummel, alias John McMarral!"

Inderdaad kwam tegen een berghelling een gebouw in zicht, een soort betonnen bun-galow met enige ramen aan de voorkant.

Zij stopten voor de witte deur en sprongen doodvermoeid uit de auto.

"De deur trappen we in", zei John. Dit was helemaal niet nodig; de deur was niet op slot! "Vreemd", sprak John onzeker.

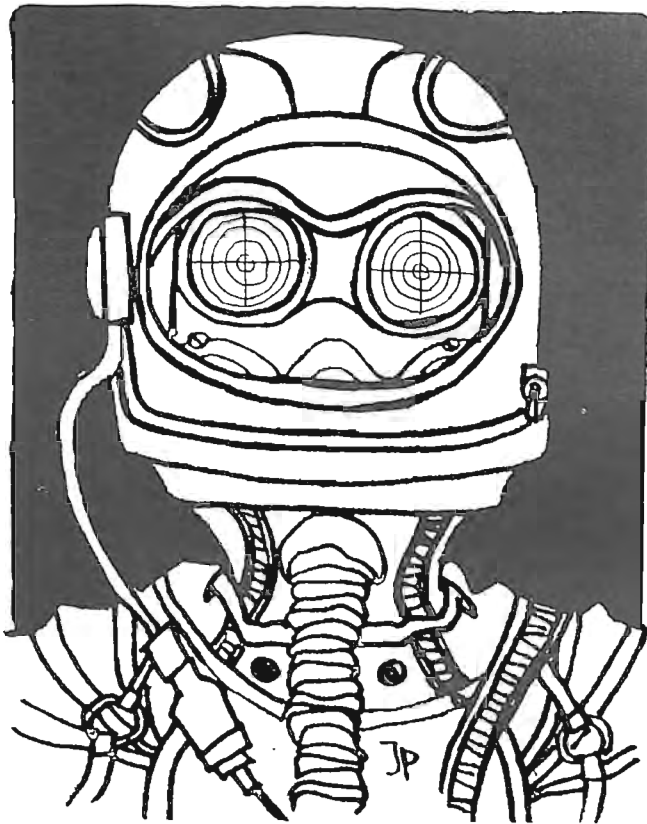
Boven - de villa had twee etages - vernamen ze nu duidelijk gestommel.

"Kom mee naar boven!" zei John.

Het was de eerste keer dat Jack John bang zag. Ze renden de trappen op en hoorden dat twee mannen zich naar hen toe keerden. Mannen? Wie of wat waren zij eigenlijk?

John draaide nerveus het licht aan en wat zij zagen deed Jack schrikken. Ja, twee mannen stonden daar, maar wat voor schepsels! Oermensen waren het, mensen uit een tijdperk van duizenden jaren geleden; harige wezens met het geijkte dierevelletje om! De een was nog groter dan de ander . . .

"Mijn God! Wie zijn jullie?" riep John en vloekte van verbazing.

"Come with us out of the house". De kleinste sprak met een zwaar accent Amerikaans. Jack en John volgden hen zonder een woord. "Wij komen van dáár," zei de een nu weer en wees in de lucht, naar het heelal, naar de ruimte!
Hij ging snel door:
"We hebben jullie daar nodig, jullie zullen ons moeten helpen met onze beschaving. Jullie moeten méé. méé!"

Jack begon te lachen. Het was een lach van ongeloof en toch ook van vrees . . . John keek vertwijfeld naar de twee mannen. Gek of . . . ? Hij besloot te proberen hen aan de praat te houden:

"Maar hoe, hoe kwamen jullie van daar?!" Het waren vragen des doods die hij nu stelde . . .

"Wij genieten een slechte beschaving, nog, enige dingen beheersen wij die Aarde niet heeft. Jullie moeten ons helpen gelijk aan de aardbewoners te worden.

Jullie moeten ons vervolmaken! Mijn volk is in staat zich te ontdoen en dan met de snelheid van het licht zich naar onze bestemming te begeven . . ."

Inderdaad, John voerde een gesprek des doods. "Maar hoe komen wij daar?" Hij stootte de woorden uit, zweetdruppels dropen langs zijn voorhoofd.

"Ik zal jullie de macht geven. Méé zullen jullie!" De blik van de man werd dreigend. Zijn ogen fonkelden bij de woorden: "Zijn jullie bereid of niet?" Johns adem stokte. Deze man sprak in volle ernst! Zij waren nu buiten aangekomen . . .

"Maar waar komt u vandaan, waar moeten we naar toe?" vroeg hij.

"Verder dan het lichaam dat jullie Pluto noemen, verder dan dit Melkwegstelsel!

Maar neem snel een besluit; voor zonsopgang moeten we hier weg zijn . . ."

Nu richtte hij zich tot zijn metgezel en sprak enkele korte klanken uit. De reus grijnsde en brak met zijn handen een tak van de bomen waaronder zij stonden. John schudde zijn hoofd. Néé. Deze twee wezens van een verre planeet, gelijkend op de aarde? Nee! En dat volk zou een beschaving hebben als die van ons duizenden jaren geleden? Nee! Dezelfde gedachten hielden op dat moment Jack bezig. Maar, redeneerde hij, heeft de wetenschap niet geconstateerd, dat er duizenden en nog eens duizenden melkwegstelsels als deze zijn? En zou dan een planeetje niet bewoond kunnen worden door het schepsel mens, in een vroeger stadium? Zo voortdenkend vond hij, is het ook mogelijk dat die mens enige bijzondere eigenschappen bezit.

Plots begreep John het gevaar te vechten tegen deze twee reuzen en gilte met overslaande stem: "Néé, néé, ik wil hier blijven, ik wil niet weg!" De angst die hij vele mensen had bezorgd, kreeg nu zelf vat op hem: de doodsangst!

De kleine blafte de ander iets toe. Die pakte de stok . . . een droge tik en John McMaral sloeg tegen de grond. Jack zag het en schreeuwde ook: "Néé, niet hier weg. Ik kan jullie geld geven. Hier, duizend dollar! Hij haalde het te voorschijn.

"Wat zou ik er aan hebben?" Mompelde de oermens. Toen maakte Jack een fout. Verwoed rende hij zijn doodsars de duisternis in. De grote zwaaide de stok en ook Jack sloeg tegen de grond. De zon kwam op marcel gazendam

H IJ

hier staat hij dan, helemaal alleen
mistroostig kijkt hij voor zich uit
de straten zijn leeg
men hoort geen enkel geluid
men kan alleen de regendruppels
horen vallen op de straten
en niemand die zich om hem bekommert
hij voelt zich kaal en verlaten
ach, wat kan 't hem ook schelen
hij blijft toch altijd alleen
hij is namelijk geen mens van vlees en bloed
"hij" is maar een naakt persoon van steen

pleun, jan. '68

Eerste dag

Na enige verkeerdt overgebrachte mededelingen betreffende de speeltijden kwamen onze teams toch in hun m. o. m. opgegeven staat aan start. Alleen van de tafeltennissers konden E. Oosterbaan en D. Warmerdam niet meer gewaarschuwd worden. In hun plaats speelden P. v. Gerven en A. Ridder, en voor één wedstrijd J. L. Het team was dus eerder versterkt dan verzwakt. Deze afdeling werd dan ook gewonnen, hoewel niet zonder de nodige transpiratiedruppeltjes.

De meisjesafdeling-tafeltennissen werd door de organisatoren gewoon afgezegd. Dit gedeelte was overigens niet als succesvol te beschouwen door de tafel van een soort sinaasappelenkistenhout, die was opgesteld in een klein lokaal, en een idiote wijze van tellen, die uitslagen opleverde als 39-39 of 76-14, plus een suf dromende scheidsrechter.

We gaan over naar het tweede punt van de agenda die eigenlijk door een uit volle borst blazende politiekapel zou moeten worden ingeleid. "When the Saints go marching in". Basketbal. Zowel jongens als meisjes werden eerste. Enige tegenstand jongens was het Cartesiuslyceum, dat opviel door bijzonder ruw spel. Pius X had echter een veel betere schotvaardigheid. Bij de meisjes was er helemaal geen vermeldenswaardige tegenstand. Hun tegenstandsters haalden moedeloos de schouders op als ze hiertegen moesten aantreden, om er met tranen in de ogen nog wat van te proberen te maken. Amai, ze werden onder de voet gelopen. Vooral het samenspel en de techniek van twee 4A-sters was bijzonder imponerend.

Nu komen we tot de trieste noot in her programma Dammen: een derde plaats.

Men zal zeggen: dat gaat nog. Maar dit argument verdwijnt, als men weet dat er maar drie teams meededen, nl. CLW I, CLW II en Pius X. Nu was ook het damteam danig verzwakt. P. Jonkergauw liet afweten vanwege zijn ras naderende eindexamen, terwijl L. P. zich blameerde door niet op te komen dagen, met als armzalig excuus, dat hij moest orgelspelen voor zegge en schrijve plusminus 300 meisjes. Zó, zó!

Hierdoor was het eerste bord onbezet. De eerste wedstrijd speelde hier P. v. Gerven, vorig jaar schoolkampioen. Hij moest met de staart tussen de poten afdruipe. De volgende wedstrijd op dit bord zat J. L. achter de schijven en won, maar, l'histoire se répète, hij werd weer gediskwalificeerd omdat hij niet opgegeven was (zie Kersttoernooi 1967). Op de andere borden speelden R. Bloem en F. de Soet. Bloem deed het geweldig. Met 75% en geen enkele verloren partij had hij een Pius X topscorerstotaal.

Applaus!

Tweede dag.

Nu werd er volleybal-jongens, meisjes gespeeld en schaken. Van ons volleybalteam was er een jongen geblesseerd geraakt, zodat P. Ranzijn inviel, na gisteren ook een belangrijke rol in de basketbaloverwinning te hebben gespeeld. Dit team won alle partijen overweldigend. Ons meisjesteam idem dito met een sterretje. Hier vielen vooral E. Wielandt en C. Meyer op, hoewel deze laatste vaak wat te egoïstisch speelde. Vermeldenswaard is nog, dat de scheidsrechter vaak moest afluiten bij de andere teams wegens het 'duwen' van de bal; bij het Pius X gebeurde dit, voorzover ik weet, nooit. Bij het schaken was ik na afloop genoodzaakt onze beide teams terug te trekken wegens een partijdige onrechtvaardige beslissing van de wedstrijdleader, waardoor zijn eigen team eerste werd. Hij verklaarde de partij van R. de Milliano ongeldig zonder daartoe het recht te hebben. Er was echter geen hogere instantie om ons op te beroepen.

HAND- EN VOETBAL (wegens plaatsgebrek m. o. m. in telegramstijl)

Dit jaar is Fortuna Pius X gunstig gezind. "Eerste" paal de grond in, en voor het eerst sinds jaren ook goede resultaten in dit toernooi. Drie van de vier handbalteams in de finale: meisjesteam (3d + 3e), tweede plaats; stonden (door J. Warthenberg en A. Distel aanvankelijk met 3-1 voor in de finale. Na raadgevend ingrijpen van coach Hoebink werd het 6-3 voor de tegenpartij. Het tweede (jongens)-team, uit één bepaalde eerste klas, behaalde de eerste plaats. Ten laatste het team 4-HBS, dat ook kampioen werd. Bijzondere vermelding: aanvalsspits F. Holleman en H. Maarschalkerweerd, alsmede P. Pennekamp en Emiel resp. als keeper en strafgooinemer.

Op het moment dat dit geschreven wordt hebben twee van onze teams de 5e ronde in het voetbaltoernooi bereikt: het schoolteam, en het team uit de 1e klas dat ook handbal in zijn afdeling heeft gewonnen.

J. L.

Op zaterdag 16 maart om ongeveer 11 uur werd de Amsterdamse beatwereld opgeschrikt door een felle brand, die drie bekende bands ruineerde, nl. The Fashion, Piece of Something, en Space 7.

Laatstgenoemde band bestaat uit vier leden: Hans (3b: sologitaar en fluit), Sjaak (3b: slaggitaar), Ruud (3a: drums) en Fred (basgitaar).

In een gesprek met de sologitarist komt de verslagenheid tot uiting: Space verloor al zijn instrumenten ter waarde van ruim vier duizend gulden.

BRAND!

De brand is ontstaan doordat een oliekachel omviel. Piece of Something was aan het oefenen, terwijl ook enkele leden van The Fashion aanwezig waren. Een van hen struikelde over een snoer en viel tegen de oliekachel aan. Het gevolg was dat er brandende olie uit vloeide. Naast deze kachel stond een groot olievat. Toen dit vlam had gevat, begon het pas goed. Binnen enkele seconden stond de hele boel in lichterlaaie en viel er niets meer te reddén.

Hoe laat ik gehoord heb, dat er brand was? Wel, om ongeveer kwart over elf werd er opgebeld door de Fashion (met de boodschap: Haarlemmerweg 500 brandt! Ik werd lijkbleek en ging er meteen met mijn vader heen. Toen we er aankwamen, was er al niets meer van onze spullen over. Geen van de andere jongens heeft telefoon, zodat ik hen de volgende dag het verschrikkelijke nieuws moest gaan vertellen.

VERZEKERING?

Stom genoeg waren we niet verzekerd! Gelukkig hebben onze ouders een uitgebreide polis, zodat we wel iets terug zullen krijgen. Maar dit zal nooit genoeg zijn om alle schade te dekken.

AFGELOPEN?

Niet helemaal natuurlijk. We wachten al enkele weken hoopvol op de verzekering. Maar inderdaad, voorlopig is het afgelopen. Toch hopen we tegen augustus weer te kunnen optreden.

NAAMSVERANDERING?

Nee, beslist niet. De kranten vermeldden onze naam als "SPY 7", maar dit is 'n fout geweest van de pers die het opgegeven heeft. We heten dus nog steeds Space 7.

VOORKEURMUIZIEK?

De nummers die wij het liefst spelen, zijn voor het overgrote deel van Them, Chubby and the Blizzards, Kinks, Spencer Davis, en dan natuurlijk onze eigen nummers.

RUZIE?

Natuurlijk hebben we wel eens ruzie, maar dat zijn feitelijk alleen maar meningsverschillen.

De oorspronkelijke drie: Sjaak, Ruud en ik, zijn er nog steeds. De er iets later bijgekomen zanger hebben we er binnen de drie maanden alweer uitgeknikkerd vanwege zijn slechte stem. Dit ging overigens zonder enige ruzie, hoor.

De basgitarist (Fred) is nu bijna een jaar bij ons. Aanvankelijk speelden we zonder bas.

REPETITIES?

We repeteerden (en zullen weer repeteren) één keer per week, namelijk op zaterdagmiddag van een uur of twaalf tot een uur of vijf.

RAMPENFONDS?

Inderdaad is er op school een rampenfonds in het leven geroepen. Onze klasseleraar, de heer Schröder, was zo vriendelijk zichzelf en zijn gironummer, voor ons open te stellen. Dus ik vraag ieder, die ons kan en wil helpen, om ons geldelijk of met instrumentarium te steunen, of bij de heer Schröder persoonlijk, of onder zijn gironummer S. 16442 (Gem. Giro): Th. Schröder, H. Cleynertweg 364, t.g. v. SPACE 7.

Drie Amsterdamse beatgroepen, „The Fashion”, „The Peace of Something” en „Spy Seven”, zijn zaterdagavond bij een felle brand in een houten loods aan de Haarlemmerweg hun instrumentarium ter waarde van f 22.000 kwijtgeraakt.

De brand ontstond, doordat een oliekachel (zie foto) omviel. De olie vatte zo snel vlam, dat de bandleden zich op het nippertje in veiligheid konden stellen. De jongens zijn door de brand zwaar gedupeerd. Vele contracten kunnen niet nagekomen worden als geen vervangende instrumenten verkregen worden.

bij auto, v.l.n.r.:

Sjaak, Fred, Ruud en Hans

D E E E R S T E P A A L

Op maandag 22 april 's middags om 4 uur zou de eerste paal geslagen worden. Ik zeg zou, omdat het - na al de keren dat het uitgesteld was - nog eens 25 minuten werd verschoven. Na het 4de lesuur was er vrij, dus niet de hele dag.

Een van de eerste leraren die aanwezig waren, was de heer Hendriksen, die heel toevallig op deze datum jarig was (hij werd 38). "Twee geografische vliegen in één klap" zou hij gezegd hebben.

De paal stond er al, omhooggetrokken door een donkergele dragline. Zeventien meter hoog was de paal. Er werd van alles op gekladderd, wat - volgens de heer Hendriksen - een typische eigenschap van de Hollanders is (ook vandaag, ja!)

De paal stond op de plaats waar de rectorkamer zal komen, wat voor iemand aanleiding was om erop te schrijven: Pas op, hier komt de rectorkamer! Hij had zeker een kwaad geweten.

Het was warm weer, al scheen de zon niet. Speeches werden afgestoken door de voorzitter van het schoolbestuur en door de rector. Een oudleerling (Bobby Michels of zo iets) mocht de eerste paal slaan. Hij trok een donkergeel oliepak aan en zette een witte helm op z'n hoofd. Precies op dat moment brak de zon door. Na wat gesis en gesputter werkte de heimachine. De rector had gevraagd de kring wat groter te maken, "omdat er gevaar is voor oliespatten"; daar schenen een paar ondeugende leraren zich niets van aan te trekken, want ze gingen juist dichterbij zitten om op hun gemak te kunnen filmen.

De heimachine dreunde keer op keer tegen de betonnen paal aan tot deze er helemaal in zat. Toen volgde een luidkeels gejuich. Vervolgens inviteerde de rector de genodigden om in het zijzaaltje van de kerk wat te gaan drinken.

De meesten van ons waren intussen al stokdoof geworden, maar enkelen hadden nog een brokje trommelvlies over en renden luidkeels schreeuwend naar bovengenoemd zaaltje, bang dat ze niets zouden krijgen.

Zij kregen inderdaad niets, want de rector bedoelde met 'genodigden' allerminst 'leerlingen'. Geen cola en koek dus, ... alleen voor de volwassenen.

Toen gingen we dus maar naar huis, de een stokdoof, de ander met een schorre keel, een derde met barstende hoofdpijn.

k. sol - 2c

THISISNOTTHEROLLINGSTONESTHISISALSANOTROBHOEKEBUTTHISIS

T H E B L U E S A C C E L E R A T I O N

" ... Bij gelegenheden als deze is mijn naam Ugly Handsome Hounddog Guy. Straks zal ik iets voor U spelen, maar laat ik eerst de andere leden van de formatie aan U voorstellen. Dat is dan allereerst achter de super-blues en bottleneck gitaar: Sleepy John Herringhouse (applaus), en achter de rolling boogie woogie piano Walking Joep Pedburg (applaus)"

Bezetting: Joep Padberg, piano, harmonium
Jan Haringhuizen, gitaar, kazoo, harmonica, wasbord
Guido van Rijn, harmonica, kazoo, zang, 'slagwerk'

Het zal U niet zwaar vallen, de zich achter deze gjoepiejanblues names verschuilende creatieve genieën te identificeren. Ze brengen als een van de zeer weinige boogie-woogie spelende organisaties in de Nederlandse blueswereld een zeer swingend geheel, afgewisseld met onvervalste authentieke Mississippi blues van hoog niveau. Hun muziek is terug te leiden tot de Chicago pianobands van de twintiger en dertiger jaren. Stuk voor stuk zijn ze begiftigd met een grote blues-feeling en een fantastische technische vaardigheid.

Het mag een bewonderenswaardig feit genoemd worden, dat deze eind vorig jaar door Guido van Rijn en Joep Padberg in Amsterdam opgerichte Blues Acceleration (later voegde zich bij hen de bekende bluesgitarist Jan Haringhuizen, van wie een zeer inspirerende werking op het genoemde tweetal uitging) reeds zo kort na de oprichting over een zo uitgebreid repertoire beschikt.

Er wordt algemeen zeer veel van deze hechte samenwerking verwacht. Lovende Tuitingen zijn er geuit door mensen als Rob Hoeke. De heer v. Stekelenburg zei na het optreden op de laatste GOV: "Met goede leiding en doorzettingsvermogen zie ik er wel wat in".

Contactadres en management: tel. (02964) - 14752.

* Niet achter je hand praten - dat veroorzaakt erosie.

KRONIEK

BEDAAGDE ACTUALITEITEN

11 maart. - Bij de ingang van de kleine cour wordt de muurkrant aangebracht, het tot nu toe nog niet zo intensief gebruikte middel om actueel te zijn. De volgende dag wordt Jos Konings bijdrage als zijnde opruiing in de eerste graad, verwijderd.

26 maart. - Als opvolger van de in Maastricht benoemde conrector Meyer komt de heer W. Wegbrans naar voren. Uit het feit, dat hij bij voorkeur sandalen onder zijn kostuum draagt, mag hopelijk worden afgeleid dat hij tegenover leerlingen een luchtige houding zal aannemen.

27 maart. - De Stichting Katholieke Vakantieverblijven en Jeugdherbergen Centrale deelt in een folder mee, dat men bij haar in staat is de zon wat langer aan het lijntje te houden. Speciaal voor puriteinse leden bestaat er nog één vakantieverblijf uitsluitend voor meisjes en één alleen voor jongens.

30 maart. - In plaats van met een Mis wordt het trimester besloten met een bijeenkomst met koorzang en voordracht. Deze opzet heeft duidelijk succes gehad. De rector deelde echter mee, dat deze formule alleen is gebruikt in verband met de ongewone begindatum van de paasvakantie en niet voor volgende gelegenheden is bedoeld. Dat is wat teleurstellend, want juist de instelling van de schoolmis kan een nieuw initiatief best gebruiken.

1 april - Een paar HAVO'ers verwachten vele nieuwsgierigen in de Jacob Geelstraat om getuige te zijn van het inslaan van de eerste paal. Zelfs als zij belangstellenden geen cola en koek in het vooruitzicht hadden gesteld, zouden zij er niet in geslaagd zijn een menigte op de been te brengen. Lang verwachte gebeurtenissen als de komst van de eerste paal blijken namelijk altijd plotseling te zijn gebeurd en worden in geen geval aangekondigd.

17 april - Enige Pius X'ers zijn energiek begonnen vijf of zes jaar onderwijs op een paar folio's uit te gieten.

22 april - Dag van de enige echte eerste paal. Buurbewoners vinden in hun brievenbus een stencil, waarin getracht wordt het ongerief van het heien te verzachten door hun een bouwbeschrijving van de school te zenden.

26 april - De heer Kurris maakt in Mies-en-scene zijn televisiedebuut.

HET NATIONALISME LOERT OM DE HOEK

Wie aardrijkskunde krijgt van de heer W. Hendrikse weet wel, dat diens proefwerken een aanzienlijke voorbereidingstijd vragen, omdat het aantal te leren feiten ontzagwekkend is. Het is dan ook niet verwonderlijk, dat leerlingen met een minder sterk geheugen en een minder grote belangstelling voor de namen van de hoofdsteden van de vijftien Russische Sovjetrepublieken het instuderen van de stof bij voorbaat opgeven.

Eén van hen, die kennelijk wat beter op de hoogte was van de voorkeur van zijn leraar, beschreef zijn proefwerkpapier slechts met het eerste couplet van het Wilhelmus.

Dit was een heilzaam experiment, want de leerling kreeg tot nijd van zijn klasgenoten een tien. Aardrijkskunde is voor de heer Hendrikse dus eigenlijk een moeilijke manier om het volkslied te zingen.

DE KRANT KUNT U NIET MISSEN

Onze gemeenschap is nu eenmaal een RK gemeenschap en dat heeft de historische consequentie, dat de Volkskrant samen met De Tijd bij ons het meestgelezen dagblad is. Maar sinds het ijzere gordijn dat vroeger iedere katholieke groep omringde, is verdreven, is het niet meer mogelijk een Volkskrant-abonnee als een dagblad-parochiaan te beschouwen. Zijn overtuiging leest hij niet meer uit zijn krant af, evenmin schrijft deze nog voor, welke heiligen moeten worden aangeroept of welke spijzen genuttigd. Doch ook uiterst profaan nieuws wordt met argwaan ontvangen, zoals onlangs nog onmiskenbaar bleek.

Op woensdagavond 17 april raakten oranjecomités alom in den lande in zenuwachtige paniek. Het aantal vorstelijke personen in Nederland was zonder uitgebreide voorsleep met één uitgebreid, wat tot gevolg had, dat de spontaniteit van het volk nu werkelijk spontaan moest zijn. Nochtans drong zich de vraag op: moet er morgen niet wat georganiseerd worden? Natuurlijk was het onduidelijk of de pasgeboren troonopvolger genoeg gewicht in de schaal legde om het wenselijk te maken door middel van 'n vrije dag te worden bejubeld. Bevoegde instanties maakten echter diezelfde avond nog uit, dat dit inderdaad wenselijk was, althans voor de scholen.

De Volkskrant publiceerde deze beslissing de volgende morgen op de voorpagina, hierbij netjes een uitzondering makend voor de eindexamenkandidaten, maar met de onverholene bedoeling alle anderen een vredig ongehaast begin van de dag te bezorgen. Desondanks - en dit zou het wantrouwen jegens de Volkskrant moeten bewijzen - kwamen de leerlingen op de normale tijd van alle kanten het schoolgebouw binnenstromen om, nadat de order na twintig minuten langs de officiële weg was binnengekomen, er weer uit te stromen teneinde zich alsnog in het nationale gebeuren te werpen. (Voor sommigen bestond dit uit een excursie naar Zandvoort, wat natuurlijk wel nationaal is maar dan op een andere manier dan de bedoeling was).

Afgezien van de inbreng van lezers van een avondblad, duidt deze massale opkomst toch op enig ongelof in de voorlichtingswaarde van de Volkskrant, hoewel de onzekere berichten van de televisie 's avonds, en de hardnekkigheid waarmee de secretaresse 's ochtends iedereen die belde op school ontbood, stellig redenen tot twijfel vormden. Dit ongelof mag echter niet voortwoekeren. Laat ieder die deze mening is toegegaan in september, wanneer een soortgelijke gebeurtenis op het programma staat, elke dag even de krant inzien en op het eerste teken thuisblijven; de natie vaart er wel bij, en uzelf nog veel meer.

ALS DIT EEN KRANT WAS, ZOU OP DEZE PLAATS HET LAATSTE NIEUWS STAAN . . .

Na enige interne moeilijkheden is er alsnog een atletiek-sportdag uitgeschreven. De deelname van de heer Verwey aan de 2 km-loop staat nog niet vast. Als het zover komt, worden de supporters verzocht extra stimulerend op te treden; er is dit jaar namelijk geen ananas uitgelooft als premie voor een loop binnen de 10 minuten. De oud-voetballer Verwey moet derhalve geheel drijven op het enthousiasme van zijn dankbare leerlingen.

7 juni - De voetbalwedstrijd leraren-leerlingen kon wegens de te geringe belangstelling van de leraren (slechts zes van de zestig waren bereid mee te spelen) niet doorgaan.

De spreuken die de lezers onder vele pagina's in dit nummer hebben aangetroffen, zijn alle afkomstig van de heer W. Hendriksen, en opgetekend door een leerling die al 3 jaar van genoemde leraar les heeft gehad. Toestemming tot publicatie werd verkregen, want: "bij mij bestaat geen censuur".

PIUS X
BOEKHANDEL
ANNEX KUNSTHANDEL
SCHOOLBOEKHANDEL
GEVESTIGD SINDS 1924
WETT. GED.

SNELLE LEVERING

VAN ALLE

STUDIEBOEKEN

UITSLUITEND

HET

GOEDE BOEK

*Het Betere genre
religieuze artikelen*

AMSTERDAM C — RAADHUISSTRAAT 35 — TEL. (0 20) 24 74 88*
ONDER DE GALERIJ (2 LUNEN)

DE BOEKENLEVERANCIER VAN HET PIUS X LYCEUM

Voor de Junioren

Jeugdige heren
van 2 tot 16 jaar

Van Baerlestraat 10
telefoon: 73.34.40

The Society Shop

AMSTERDAM

HEREN- EN JONGENSKLEDING

Voor de Senioren

Van Baerlestraat 10
hk. P.C.Hoofdstraat
telefoon: 79.12.53

BANDRECORDERS

TELEVISIE - HUISHOUDELIJKE ARTIKELEN - WASMACHINES

PLATENSPELERS

POSTJESWEG 69-77

JAN TOOROPSTRAAT 73-75

Dejo

TELEFOON 84974

TELEFOON 135678

RADIO - VERLICHTING - ELEKTR. APPARATEN - KOELKASTEN

Speciaal voor leerlingen van L.O.-, M.U.L.O.- en V.H.M.O.-scholen

BIJLESSEN IN:
(desgewenst aan huis)

REKENEN - WISKUNDE
NATUUR- EN SCHEIKUNDE

JAC. JANSEN

POSTBUS 1563

AMSTERDAM

Succes door energie!

HANDELSOPLEIDING
DINKGREVE
WILLEMSPARKWEG 31
AMSTERDAM-ZUID
TELEFOON 71 24 04

Handelsopleiding

H. J. B. Dinkgreve

Boekhouden M.O. - S.P.D. - M.B.A. - Praktijk-
diploma's Boekhouden en talen. Typen en Steno
Middenstandsdiplooma (officiële I.M.O. opleiding)

Lid V.D.P.I.H.

Lesadressen: Willemsparkweg 31 - Da Costakade 102
Jan de Louterstraat 40, Sloterveer

